

Dvacet let po druhé intifádě je vítězství Izraele téměř úplné

- CZ24 News | 11. října 2020

Ke vzniku druhé intifády došlo proto, že Izrael zneužil vyjednávání s Palestinci a prosadil svůj projekt na zabírání půdy. Pokrytectví křičí až do nebes – na jedné straně hovory o míru, zatímco na straně druhé pokračuje zabírání palestinské půdy ve prospěch Židů. Pokrytectví volalo do nebes, ale Izraelci neposlouchali.

Hněv a odpor vůči nepoctivému jednání Izraele se hromadily během let zklamání a strážlivosti po dohodách z Osla, a propukly 29. září 2000 (den po provokaci Ariela Šarona se souhlasem tehdejšího předsedy vlády Ehuda Baraka). Ale [druhá intifáda](#) nebyla intifádou ve standardním slova smyslu: Kromě několika prvních dnů to nebyla lidová občanská akce a většina veřejnosti se jí nezúčastnila, na rozdíl od povstání v roce 1987. Lidově-kolektivní charakteristika, která byla v tomto povstání zachována, byla „sumud“ (vytrvalost), kterou projevovali [všichni Palestinci](#) tvář v tvář utiskovatelským a represivním opatřením Izraele a politice postupného ekonomického oslabování.

Izraelským obranným silám, [pohraniční policii](#) a policii, které od prvního dne používaly smrtící prostředky k potlačení protestů, se podařilo potenciální demonstranty odstrašit. Jásir Arafat a jeho svita se obávali kritiky, namířené proti palestinské samosprávě a organizaci Fatah, která zaznívala na těchto demonstracích. Proto dali zelenou Fatahu a bezpečnostním složkám, aby při konfliktu s izraelskou armádou použili zbraně, a tak tímto odporem převzali kontrolu nad demonstracemi. Spočítali si také, že tato militarizace posílí vyjednávací postoj Palestiny. Stále věřili, že mohou zastavit izraelské koloniální osídlování území, která na základě linie příměří z roku 1967 patří Palestině.

Dobře fungující mechanismus mluvčí IDF (Izraelských obranných sil) a vládních mluvčích uspěl na propagandistické frontě vykonstruováním lži, že bitvy v poli vedly mezi sebou rovnocenné armády, a že „s tím začali“ Palestinci. Tehdy, stejně jako nyní, většina Izraelců věnovala palestinským obětem

jen velmi malou pozornost a nepovažovala zabírání jejich země za institucionální agresi. Zároveň narůstal počet neozbrojených Palestinců, které zabili Izraelci. S každým pohřbem sílila touha Palestinců po odplatě. S povolením seshora i bez, ozbrojení Palestinci začali střílet na izraelské civilisty (rovněž ozbrojené, neboť mnoho osadníků je ozbrojeno) na [Západním břehu Jordánu](#) a v Gaze.

Hamás se připojil poněkud opožděně a předvedl, že pokud se úspěch měří na počty mrtvých těl Izraelců, je efektivnější než Fatah. Izrael vymazal zelenou linii – tak proč by nemělo znovu pokračovat útočení na Izraelce uvnitř Izraele? Ozbrojená křídla Hamásu a Fatahu navzájem soupeřila, pokud jde o počet zabitých osob, ale prohrála s Izraelskými obrannými silami (IDF). [Sebevražedné bombové útoky](#) vytvořily s Izraelci rovnováhu teroru, ale buldozery civilní správy tím nezastavily.

Celkově existují čtyři selhání. První intifáda, která vkládala naděje do vyhlášení svrchovaného státu na základě linie příměří ze dne 4. června 1967, selhala. Rozhovory v Madridu a Oslo, které byly zahájeny jako následek této události, nezmenšily hlad Izraele po palestinském území. Taktika diplomacie [Mahmúda Abbáse](#) a přijetí na půdě OSN rovněž selhala: Odsouzení ze strany západních zemí není v podstatě žádná politika – pouze si kryjí záda. S výjimkou několika ojedinělých úspěchů, lidové a legální boje proti zabavení půdy také selhaly. Proces nezastavilo ani použití zbraní, což mnozí Palestinci stále považují za vrchol boje a odporu, ačkoli si jen málo z nich vybere tuto cestu. Použití zbraní je výrazem hněvu a touhy po pomstě. Nemá to žádnou strategickou hodnotu.

O dvacet let později je vítězství Izraele téměř úplné: Dobře naplánovaná ozbrojená loupež palestinské země pokračuje každý den, bez jakýchkoliv překážek. Model, který Izrael vytvořil v Gaze, je kopírován na Západním břehu Jordánu (včetně východního Jeruzaléma), a překládá se zhruba jako „Zóna osídlení“. Pokud nedochází k projevům vzteku a vzpoury, není to pro Židy v Izraeli, nejvyššího vládce, vůbec zajímavé.

Poznámka:

Všimli jste si, že se z oficiálního mediálního prostoru úplně vypařil Izrael a jeho zvěrstva páchaná na Palestincích? Na Palestince (genetické potomky starověkých Židů) se úplně zapomnělo. To mediální vymizení palestinského problému začalo s příchodem migrantů do Evropy. Evropa najednou měla dost a dost svých problémů s muslimy a začala pohlížet na Izrael a jeho nelidské zacházení s muslimy s mnohem větším pochopením a porozuměním. Jako by někdo řekl, dejte jim ochutnat naši medicínu.

Navíc se evropští židé s příchodem muslimských hord přestávali cítit v Evropě bezpečně a mnozí začali uvažovat o přestěhování se do Izraele. A mnozí to jistě i udělali. To, že před migrační krizí se tam moc evropských židů nehrnulo a že to mnohé zainteresované dost štválo, se všeobecně vědělo.

Kdybych byl konspirátor, skoro bych řekl, že ta migrační krize byla vyvolána uměle za účelem někomu nenápadnému za rohem posloužit. Co na tom, že nevinné evropské obyvatelstvo strašlivě trpí a Evropa bude navždy ztracena, účel světí prostředky.

Překlad: <http://zvedavec.org/>

Zdroj: <http://www.informationclearinghouse.info>